

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Серія «Детективна агенція ВО»

Олексій Волков

ПЕРЕМОЖЕЦЬ ОТРИМУЄ ВСЕ

Роман

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

Серію «Детективна агенція ВО»
засновано 2016 року

Наскільки великою рушійною силою може бути кохання? Як домогтися взаємності? Чи реально заради сильного почуття з пересічної людини перетворитися на естрадну зірку, небезпечного авантюриста, просто крутого хлопця, словом, стати переможцем?

Відповіді на ці запитання дає визнаний майстер детективу, бойовика та мелодрами Олексій Волков у новому захоплюючому романі "Переможець отримує все".

Гортаючи сторінки цієї книжки, ви з головою зануритесь у вражаючий світ автоперегонів, сучасної поп-музики, запеклих двобоїв і, звичайно ж, всепоглинаючого кохання. Хто ж зуміє разом із героєм подолати непросту дистанцію, наприкінці дізнається, чи справді переможці отримують все...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Пролог

Дорога — немов доля. Коли руки тримають кермо, є змога обрати потрібний маршрут, повернувши куди належить. Спрямувати свій шлях туди, куди бажаєш, особливо, якщо долоні зручно лежать на кермі, відчуваючи не лише кожен нерівність траси, а навіть порив зустрічного вітру та краплі дощу. І водночас скільки не повертай — шлях, що здолають колеса, проляже у єдиному варіанті, можливо навіть, накресленому заздалегідь, нехай поки що невідомому.

Той, хто, не перевищуючи розумної швидкості, примушував двигун новенької «сімки» працювати на максимальних обертах, перемикаючи передачі, не замислювався над таким. Він не смакував задоволення від дороги, хоча відчував себе єдиним цілим з машиною, й віражі мокрому асфальту, як і весь маршрут, були для нього чимось належним, тим, без чого нема життя. Опущені по боках майже козацькі вуса мугикали щось схоже до звуку мотора, а спокійний погляд вдивлявся у вечірню мрячку.

Зустрічні машини вже давно засвітили габарити, і незворушний водій клацнув тумблером, вмикаючи зовнішнє освітлення, після чого правиця звичним рухом лягла на своє місце — на важіль передач, адже кермо він звик тримати однією рукою.

Траса й так була його долею. Проте очі відірвалися на мить від місця, де вона впиралася в обрій, і ковзнули по кущах, які ще не зовсім сховав морок. Так, наче той, хто вважав себе царем і богом якщо не доріг узагалі, то принаймні цієї «сімки», міг знати, що відбувається зараз на тому самому узбіччі за якихось два кілометри попереду, якщо у відстані, та півтори хвилини їзди, якщо в часі.

Власник білої «сімки» з тимчасовими номерами не був ані царем, ані богом. Тому й не дізнався ніколи, що попереду, обійшовши цю ділянку траси іншим шляхом, на узбіччя виїхав чорний джип, який ішов за ним іще від Чопа й до того ж одного разу потрапив на очі, не привернувши особливої уваги. Потужна, дещо зловісного вигляду машина, розчавивши широкими колесами мокру траву, стала упівоберта до автостради. Увімкнулися габарити і внутрішнє освітлення. З дороги було добре видно, що в кабіні гіганта нема нікого. «Сімка» швидко наближалася. Невідомо навіщо її водій озирнувся, хоча машина була обладнана дзеркалами заднього огляду. «Зловити» передніми колесами мокре узбіччя для задньопривідної машини — смерть. «Сімку» почало розвертати.

Її водій не виявився ні царем, ні богом навіть для неї. Збивши два придорожні слупки, машина, перекидаючись, полетіла зі схилу вниз, у вузький потічок.

Порожній джип застиг на узбіччі. Водії машин, що пролітали трасою, оглядалися на нього, не знаючи, що за якийсь кілометр доведеться не лише оглядатись, а й зупинитися. Був у чорному джипі хтось насправді чи ні, а чекання його відтепер ставало марним.

I

Капот червоної «сімки» був піднятий, і двоє слюсарів у синіх однакових комбінезонах копирсались у вузлах навколо двигуна. Брязкали гайкові ключі, й майстри мовчки робили свою справу. Один із митників, молодий хлопець, стояв неподалік, спираючись на низьке підвіконня приміщення митниці з таким виглядом, ніби все це його не стосується. Старший — невисокий повний чоловік з вусами — з цигаркою в зубах походжав біля машини, періодично зазираючи туди.

— Готово, — повідомив слюсар із вимащеними мастилом руками. — Тут нічого.

— Бачки, радіатор?.. — пробуркотів митник.

— Нема, — повторив той. — Все оглянув.

Другий майстер, молодший, ще продовжував докручувати гайки під капотом, закріплюючи на місцях перевірені агрегати.

— Василю, пильнуй, добре закручуй. Якщо після вас машина не поїде — стоятиму тут до нового прищестя. Викотити не дам, — це озвався той, хто приїхав сюди на злощасній «сімці».

Спека допікала нестерпно. Біла, явно синтетична, сорочка на митникові змокріла на спині, й він давно попустив вузол форменої краватки, розхриставши комір.

Власникові авто було легше. Гарної статури білявий чоловік у смугастій майці-тільняшці й вільних

спортивних штанях стояв біля машини, спираючись сідницями на її заднє крило.

Вусатий зняв кашкета, витер лоба і, викидаючи недопалок, знову мовив, наче ні до кого:

— Дверцята...

Слюсарі мовчки перейшли до салону й почали розшивати дверцята «сімки», що не просто відгнали — виразно пахли «новим».

— Гляди, Васю, — сказав білявий, не змінюючи пози, — машина нова, обережно з викруткою.

Поруч проїхала «дев'ятка», що також проходила митний огляд на сусідньому майданчику. Хоча який то був огляд порівняно з тим, що відбувалося тут... Дівчина, яка сиділа ззаду, на прощання ще раз стрельнула очима в бік білявого. Тепер їй було вже байдуже, помітять це чи ні. А ще раз зиркнути на цього в тільнящі... Потім можна буде ввечері позгадувати, помріяти...

«Дев'ятка» прошелестіла зовсім поруч, і на дівчину майже впритул ошкірилася морда леопарда, що займала все плече незнайомця, — татуювання, зроблене з небиякою майстерністю. Леопард, що зручно вмовстився на широкому м'язистому плечі, вишкіривши зуби, дивився з погрозою. Під ним був якийсь напис не нашому, й це зіграло з дівчиною поганий жарт — намагаючись прочитати слово, вона втратила час і тепер, коли водій «дев'ятки» натиснув на газ, встигла лише ковзнути поглядом по обличчю незнайомця, котре хотіла запам'ятати. Він бачив її і просто по-доброму всміхнувся.

— Так, значить, Віктор Васильович... — бурмотів митник, знову гортаючи документи, наче за півтори години встиг щось забути. — Е... Віктор Васильович Середа... То ви кажете, що не везете нічого забороненого... Так? Гм-м... Ми ж однаково розберемо всю машину і знайдемо.

— Я не везу не те що забороненого, а взагалі нічого, — господар говорив спокійно та впевнено. — Кажу ж вам: машина нова, придбана на складі в Тужирі, документи на неї в порядку. Я приїхав купити її і нічого не везу. Навіть особистих речей у мене нема. Гроші вказані в декларації. Чого ви хочете від мене? Я не розумію.

— Не розумієте... — відповідь не задовольнила митника. — Дивно, що ви, пане Вікторе, не розумієте... Ви ж тут часто буваєте...

— Можливо, — сказав власник авто. — Але я не знаю вас особисто. Нехай би підійшов ваш колега, он той, який у тінь заховався. Ми з вами вирішимо всі питання через нього, і я їхатиму.

— А... ні! — замахав руками митник. — Ідеться ж не про хабар. Сто років мені його від тебе треба... В натурі, шукаємо контрабанду. Ти що, ще не догнав?

— Шукайте... — знизав плечима чоловік.

«Сімку» вже повністю «роздягнули» зсередини. Робота явно не додавала наснаги майстрам, на що були зрозумілі причини. На митниці, де все «пов'язано», рідко відбувається таке. Тепер же, на їхню думку, щось було не так. Зіткнулися чийсь інтереси. Звісно, інтереси тих, хто «робить погоду» в усій цій «кухні». І вони, розбираючи новеньку машину, яку їм же доведеться скласти, причому на совість, цілком можуть опинитися в ролі цапів-відбувайлів. А це завжди неприємно.

Чоловік із леопардом дістав цигарку й запальничку. Біляве, порівняно коротко стрижене волосся якоюсь мірою рятувало від сонячних променів, хоч і під ним уже виступили дрібні крапельки поту. Митник, підійшовши до машини, взяв дві касети, що валялися поруч з витягнутим магнітофоном, і проглянув їх на світло. Касети не містили нічого зайвого. Потім дійшла черга й до магнітоли.

— Там гарантійна пломба, — нагадав власник авто. — Я вимагатиму акта за всією формою.

— Вимагати — ваше право, — відповів митник. — А наше право — оглядати. Це й усе, чого ми хочемо. До речі... — він вставив магнітофон у шахту під передньою панеллю. — А як ви, Вікторе Васильовичу, поясните, що якась пані згідно із ось цим документом довіряє вам за її гроші купити, продати, розбити... — він уїдливо посміхнувся, — машину будь-якої марки впродовж року... Га?

— Я не розумію, про що ви питаєте, — відповів той.

— Як це — не розумієш? Доручення твоє затерте так, що скоро неможливо буде прочитати. І це не зважаючи на те, що зберігаєш у целофані. Ти за цим дорученням уже третій десяток машин женеш!

— Ця — друга чи третя, — незворушно відповів блондин. — Що я зроблю — ті не сподобалися.

— Шановний, — перебив митник, — тебе персонал митниці як облупленого знає. Це твій незаконний бізнес!

— А ви що — податкова?

— До податкової ще дійде черга, — пообіцяв той. — Сьогодні тобою займаюсь я. Податкова буде завтра.

— Я не причетний до ніякого бізнесу, — стояв на своєму водій. — Мене попросили, я погодився.

— Хлопці, давайте бак, — обернувся до майстрів митник. — Складатимете потім. Сергію, скажи, нехай Боровський приїде, — це стосувалося вже митника, який сховався в затінку, — магнітофон треба глянути.

— Ви що, мікрофільм шукаєте? — не витримав водій. — Що можна сховати там — у магнітолу?

— Ми шукаємо все, — терпляче пояснили йому, — зброю, наркотики, антикваріат, незадекларовану валюту, вибухівку...

— А що з переліченого може бути сховане в магнітолі? Хіба мікрофільм. Увімкніть — вона ж працює! Туди нічого не запхнеш! Там зайвого місця нема!

— Значить, шукатимемо мікрофільм, — відповів вусатий, умикаючи звук.

Йому просто набридло. Відійшовши на кілька кроків, чоловік із татуюванням присів на вигріту сонцем високу бровку, за якою починалася трава. З динаміків почулася музика. Потужні акорди лунали над подвір'ям митниці, дивуючи невеличку чергу з кількох машин, що без особливих проблем одна за одною проходили звичайну процедуру.

Це був «Амстердам» Тараса Леми, від якого зараз божеволіло півкраїни. Пісня наче навмисне опинилася на цьому відрізьку плівки й була тепер найдоречнішою. Сам Віктор, щоправда, повертався зараз не з Амстердама. А проте, якщо вдасться переїхати митницю, перед ним, як і перед героєм пісні, простягатиметься країна,

...Де помер мій останній друг,
Де зневага, біда і бруд,
І Вона — не питайте хто...
Я для неї завжди — ніхто.

Віктор бував на «живому» концерті співака й тепер, як і завжди, коли слухав пісню, та картина відразу ж поставала перед очима. Публіка ревіла, спляючи під темним київським небом бенгальські вогні та свічки. Здавалося, не лише Майдан — увесь Київ впадав у божевільний екстаз від голосу Тараса Леми.

Нарешті запаливши цигарку, Віктор заплющив очі. Відбувалося щось дивне. На митниці, де все «схоплено», де його знає кожний собака, де ніколи нічого... Звідки взявся цей вусатий хрін? Чого вони домагаються? Куди поділися знайомі хлопці?

І найголовніше... А що, як усе-таки знайдуть? Що тоді?

Тоді він, звісно, не потрапить у цю саму країну. Принаймні зараз і за кермом цієї машини. Віктор глибоко затягнувся, відганяючи такі думки й намагаючись вслухатись у слова пісні, котру і так, звісно, знав напам'ять. А Тарас Лема, як завжди, викладався на повну.

Ось вона, зневага. Починається, коли ще не перетнув кордону. Бруд почнеться вже там. Він буде скрізь і особливо впадатиме в очі, як і належить, при поверненні «звідти», де його набагато менше. Тому, хто не буває за кордоном, легше до нього звикнути й не замислюватися над його існуванням.

І Вона — не питайте хто...
Я для неї...

Про неї ж краще було не згадувати взагалі.

* * *

— Отже, — вів своєї Саня, — викликає Брежнев Косигіна й каже: «Я ніяк не можу розгадати кросворд. Усе вгадав, лишився тільки російський полководець із семи букв з одним оком...»

Хлопці слухали з інтересом, оскільки політичні анекдоти були найцікавіші. Кожен, правда, знав, що розповідати їх не можна. Проте розказували всі. І поки що нікому нічого за це не було. Зате сміху...

Уроки скінчилися, й останні учні виходили зі шкільних дверей, купками та поодинці. Ну, коли вже?

Санькове базікання більше не сприймалося, хоч і досі в одне вухо влітало, а з другого вилітало. Вона вийшла, як завжди, з подружкою, тією самою. Так удвох і попрямували дівчата стежкою, розкидаючи ногами жовте опале листя. Той самий легенький плащ, який їй так личив, бо не приховував усього того, від чого починала крутитися голова і якийсь незрозумілий жар розливався по вухах

та обличчю. Віктор навіть одразу переставав нормально бачити. Усе наче пливло. Це була...

— А Брежнєв тоді бере виделку і хрясь просто в око Устинову, й каже їм: «Ну гаразд, напишемо — «Устинов»».

Хлопці реготали, аж за животи хапалися — Саня був мастак розповідати анекдоти. Не сміявся лише Вітьок.

— А ти чому не смієшся? — запитав Андрій.

— Рудий почуття гумору втратив, хімічка йому як дала чортів, то він тепер два дні буде не при собі.

— А може, він агент КДБ? — пожартував Джузепа. Прізвисько «вчепилося» до Вітькового товариша за часів загального захоплення «італійською хвилею».

— Точно, Рудий — агент КДБ. Га, Рудий?

Його рідко хто називав — Вітьок, переважно — Рудий, хоча «рудим» він якраз і не був. Звичайне біляве волосся. Дорослі навіть казали, що гарне. Проте обличчя його, щоки, були вкриті ледь помітним ластовинням. Але й це була ще не біда. Біда починалася на плечах та спині й переповзала на шию — тут ластовиння було просто жахливе, по-справжньому руде. Вітьок не був у класі чимось на зразок посміховиська, але через сором'язливу вдачу й тендітну худорляву статуру часто потерпав від хлоп'ячих кпинів, і тоді кляте ластовиння лише додавало неприємностей.

Він не пам'ятав точно, коли «захворів на це божевілля», але розумів, що то — серйозно й на все життя. Хоча, хто ж із хлопців, закохавшись уперше, вважав інакше? А чим іще, крім божевілля, можна вважати почуття до цієї... Для нього вона була більше, ніж королева. Вітьок навіть не знав, як її звати. Якби хоч трохи наблизитися й побути якийсь час поруч, можна було б почути її ім'я з уст подружки, але... Йому завжди здавалося, що дівчата підозріло озиратимуться, почувши звук його серця. А воно починало гупати

так, що ставало страшно. Вже кілька місяців на шкоду футболу й урокам він займався йогою — самотужки, намагаючись із затертої бібліотечної книжки опанувати мистецтво самовладання. Аби навчити серце працювати хоч трохи тихіше...

Бачити цю жінку було його життєвою потребою. Саме жінку — називати її дівчиною не повертався не те що язик, навіть думки не дозволяли. Дівчата були в його класі, дев'ятому «А». Вона ж була жінкою. Справжньою, хоч і вчилась у десятому «Б». Він завжди відчував оцю відстань між ними. Та що відстань — прірва. Її можна було порівнювати з жінками, тими, які жили на кіноекранах і на яких регулярно ходили дивитися хлопці.

— Рудий, поїдемо завтра в область, га? В «Комсомольці» кіно — супер. Франція! Там чувіха все скидає, тільки в ліфчику стоїть.

— Їдеш, Рудий, чи ні?

— Він ще малий, щоб на таке дивитися.

— Не бійся, Рудий, одягнеш светра під шию, вона не побачить!

— Га-га-га!

— Го-го-го!

Він їхав завжди. Вітьок знав, що гірший у всьому. Слабший, негарний, боязкий. І проте у темному залі він певною мірою відчував себе отим «переможцем», принаймні над хлопцями, які сиділи поруч. Упродовж двох годин дивилися вони на цих шикарних «кінобаб», які з озиранням на тодішню радянську цензуру іноді спробували скинути одяг і дати також кіногероям помацати себе за груди. Хлопці гав не ловили і встигали добре обмацати їх очима, щось, очевидно, переживаючи в такі моменти.

Вітя ж мав неабияку перевагу над ними. У нього така жінка була насправді. До того ж жодна «кінобаба»

не витримувала порівняння з нею. А ще... те, що відчував він, і не снилося нікому з хлопців, навіть тим, хто вже встиг потриматися за дівчину, танцюючи з нею в клубі чи на шкільній дискотеці.

Одного разу на таку дискотеку наважився прийти і він, хоча не мав пристойного взуття. Нове купували тільки тоді, коли зношував старе. Тож чекати черевиків було ще дуже довго. А от костюм справді зносився, і мама купила в універмазі інший. Віктор обирав його довго, намагаючись відхилитись у той бік відділу, де продавали вже дорослий одяг. Але це лише викликало в матері роздратування, бо там було дорожче, а його зріст ще давав змогу знайти товар у дитячій секції. Нарешті впоравшись із цим нелегким завданням, надраївши до блиску старі черевики, він приєднався до своїх, котрі всі без винятку шикували джинсами та сорочками, не такими, як у нього.

Вона, звісно, була там. Коли вмикали повільну музику, її запрошували хлопці з того ж десятого «Б» і паралельного десятого класу. На мить йому уявилося, як він сам підходить і запрошує її. Це була маячня. Він би не зміг мовити тих кількох слів. Та що слів — напевно б, і ноги відняло. До того ж це побачили б усі, і не в тому річ, що сміялися б та глузували. Ні. Просто вона була такою, якою не можна поділитися ні з ким.

Вона навчалася в музичній школі. Колись Вітя побачив її там випадково й відтоді, вивчивши розклад занять, зустрічав щоразу. Він обирав собі зручне місце за рогом крамниці або перукарні й чекав на неї.

Одного разу Віктор украй здивував свою матір, видавши:

— Мамо, я б хотів ходити до музичної школи...

— Що?! — не зрозуміла вона. — А де ти раніше був? Тобі менше двох років до закінчення звичайної залишилося. Там малі діти навчаються.

— Усякі — і малі, й великі, — наполягав Вітя. — Хлопці грають на гітарі, але так тільки, бринькають. А як хотів по-справжньому. Гітара небагато коштує — он в універмазі найдешевша — дев'ять карбованців.

«Нехай краще в музичну, ніж вино під клубом питиме», — вирішила тоді мама.

Він відвідував музичну школу регулярно, бачив її і вважав себе майже щасливим. А ввечері, відпрацьовуючи вправи до болю в пальцях, думав знову ж таки про неї. Академконцерти, котрі влаштовували в музичній школі чотири рази на рік, були справжнім святом. Не беручи участі в них, Вітя сидів у залі, трохи позаду від неї, і дивився.

Тут і почув уперше, як її звать. Викладачка яка вела концерт, оголосила:

— А зараз послухаємо всім нам відомий твір у виконанні Зоряни Швед. Це «Аве Марія» Шуберта, яку...

Далі він уже не чув. Щось раптово закололо під серцем, коли вона підвелася і під оплески батьків та учнів пішла на сцену. Він не дивився на неї аж до закінчення виступу. Це могло завадити, вона б збилася... Тільки не це. Стати причиною її нещастя... Цю жінку, цю пані, яка була його проблемою, щастям, бідною — чим завгодно — звали Зоряною. До всього, чим вона володіла, тільки такого імені й бракувало. Вона й так була недосяжною, і так займала весь простір його існування, а тут... Можна збожеволіти лише від імені.

Хоча цієї миті Вітя відчув і дещо інше. Звичайне людське ім'я, навіть таке, та прізвище відтепер наче опускало її в якомусь розумінні на землю, робило подібною до всіх інших жінок і бодай певною мірою наближало його до неї.

Бодай певною мірою.

II

— Є! — несподівано сказав вусатий. — Ось ти й приїхав, хлопче...

Він майже лежав грудьми на порозі розчинених задніх дверцят, залізши рукою під переднє пасажирське сидіння.

— Ось і доїхав ти... Скільки встиг переправити... Були б і цього не знайшли...

Віктор підвівся з бровки й наблизився до машини. Підійшли ще кілька працівників митниці.

— Я ж казав... — бурмотів вусатий, — я зразу бачив, що він не чистий. Відкручуйте сидіння, бігом. Рветься, с-сучка, не можу витягти. Сьогодні ж позастрелювати ваших псів — гріш їм ціна...

Він підвівся і красномовно підніс до носа три пальці власної руки, на яких був білий порошок.

— Під сидінням, під пружинами, — радів митник. — Чого ж мовчиш? Я ж казав, що знайдемо. Ти що, гадаєш, як швендяєш туди-назад і ніхто тебе не чіпає, то можна й наркоту возити?

Він понюхав пальці й, узявши порошок на язик, почав зі зосередженим обличчям куштувати.

— Я ніколи й нічого не ховав під сидіння, — сказав Віктор. — Якщо там щось є, то я не знав. Кажу ще раз: машину придбав у Тужирі...

— Тьху, гидота... — митник сплюнув на асфальт. — Довго ви ще?

Слюсар витягнув із салону відкручене сидіння й перекинув догори цапки. Знизу під пружини був підіпханий клопоть поліетилену, в якому справді виднілися залишки чогось схожого на білий порошок. Висмикнувши кулюк з-під пружин, вусатий ще раз спробував на смак і простягнув молодшому колезі:

— На, дай про всяк випадок до лабораторії...

— Чому про всяк випадок? — не зрозумів той.

— Борошно, — недбало кинув вусатий. — На оладки, однак, не вистачить, мало. Пощастило тобі, Вікторе Васильовичу...

— Можна мені в туалет? — запитав той, наче й не було ніякого кулька. — Третю годину маринуете.

— Ну давай... Тільки щоб не казав потім, ніби ми тобі щось підклали.

Із Валерієм, іншим митником, який працював на сусідньому майданчику, Віктор зіткнувся в коридорі. Той лише кивнув, наче й не бачив, що його «тресять» поруч.

— Хвилинку... — озирнувшись, зупинив його Віктор. — Що тут відбувається? Можеш пояснити? Я взагалі не врубаюся...

Той лише знизав плечима і кинув через плече:

— А біс його знає... Приїхав і чудить...

— Стій! Валеро, скажи, він може щось підкинути?

— Ти що, дурний? — той покрутив пальцем біля скроні. — Повимахується, й поїдеш.

— Валеро, може...

— Я сам по вуха... — замахав руками той. — Нині день такий — не прогребу. Та не бійся ти...

Машину вже почали приводити до ладу. Сидіння стояло на місці, й майстри поступово приладнували елементи обшивки. Магнітолу винесли з приміщення

митниці, й Тарас Лема знову дав звуку так, що стало чути й угорцям. Щоправда, ненадовго — це була лише перевірка.

— Ну що, — сказав вусатий, — прошу до наших апартаментів. Огляд машини, будемо вважати, закінчено.

— А навіщо до вас? — не зрозумів Віктор.

— На особистий огляд, — пояснив той.

— А де в мене може щось бути заховано? — Віктор красномовно потрусив тонкими штаньми з однією кишенею.

— О-о! — зрадів митник. — Скажи краще, де не може! Шановний Вікторе Васильовичу, і в трусах ховають, і ще глибше. У людському тілі купа дірок, називаються вони природними отворами. У жінок їх на одну більше, в чоловіків, відповідно, менше, проте вони для цього придатні. Й у них, уявіть собі, ховають що завгодно. І є в нас відповідна служба, медична, щоби протидіяти цьому. Зараз стоматолога запросимо, проктолога...

— Я хочу знати, — сказав Віктор, — чому мене так трусять. Ви зобов'язані це пояснити. У вас є якісь конкретні підозри?

— Аякже! — ще більше зрадів митник. — Є! Надійшов сигнал, що сьогодні провозитимуть партію наркотиків. Ось ми й пильнуємо.

— Та їх уже провезли, — посміхнувся Віктор. — Ви що, не помітили? Переді мною дві машини було. Там і провезли. Ви ж їх не оглядали.

— Е ні... — помахав пальцем той. — Там не було, повір мені. У мене залізний нюх на такі речі. А щодо огляду проктолога, то ви можете це оскаржити. Маєте право. Прошу вас!

Не кажучи ні слова, Віктор зняв майку, штани і кинув на стіл. Одразу ж другий митник почав їх перемацувати.

— Красень, — зауважив вусатий. — А це що — ВДВ? — він пальцем показав на татуювання на плечі. — Де служив?

— Це наклейка, — відповів Віктор. — Знаєте, така, як діти у школі роблять. Всякі бувають. Просто наклеєна на шкіру. А під нею антикварна ікона захована. Під іконою — півкіло наркоти.

— Перевіримо, — пересмикнув бровами вусатий. — І під неї зазирнемо. А поки що скидай труси.

На це Віктор лише посміхнувся. Там вони не знайдуть нічого. Нічого зайвого.

* * *

Рудий мав досвід пересилювання себе. Одного разу він таки стрибнув на фізкультурі через коня, що досі боявся зробити. Іншим разом спромігся дати по морді нижчому, але кремезнішому Джузепі, за що, правда, потім добряче поплатився. Але все це було ніщо порівняно із зустріччю з нею. У грудях калатало кілька днів.

Закінчувався рік. І вона закінчувала музичну школу. Та й звичайну також. Що далі? Далі він просто не матиме змоги бачити її. Насправді Рудий чудово розумів, що колись так і станеться, що вона — двісті відсотків — ніколи не належатиме йому, проте... Про що тоді мріяти?

Він сам не знав, як це сталося. Чомусь стояла вона тоді, спершись на поруччя, на другому поверсі, очевидно, чекала когось із викладачів.

— Зоряно... вибач... не даси мені на секунду ручку, бо забув свою, а маю записати... тут...

Вона глянула на нього дещо здивовано й дістала з папки ручку. Погляд упритул, здавалося, відбере у нього глузд повністю, хоча Вітя й так не тямив, що зараз промовляє. Від цього погляду можна було

скам'яніти... Напевно, саме так і сталося, бо ручка вислизнула з його правиці й упала на підлогу. Він якось спромігся підняти її й тепер намагався розгорнути зошит, у якому буцімто мав щось записати.

Вона мовчки чекала. Зараз випаде ще й зошит.

— Зорянко, — покликали знизу, — ти там чекаєш? Ходи, я вже вільна. Тільки скоренько.

Вона зиркнула на свою ручку в його долоні, а він застиг, не знаючи, як вчинити. Махнувши рукою, дівчина побігла донизу.

— А...

— Потім віддаси...

Попри страх Віктор і зрадів: це був привід дочекатись її. Від хвилювання він мало не задихнувся. Чекати до кінця занять. Чекати на неї!

Надворі смеркло, і фортепіанні звуки з того класу, де зникла вона, незабаром припинились. Ось і відчинилися двері школи.

— Зоряно, вибач... — якось витиснув із себе, — візьми, затримав...

Він простягнув ручку.

— Ти що, досі чекаєш? — здивувалася дівчина. — Та віддав би іншим разом, у мене їх купа...

— Я ж не знав... — відповів Рудий. — У мене лише одна.

— То бери собі.

— Ні, що ти... — злякався він. — Дякую, не треба...

— Ну, як хочеш, — і вона рушила сходами вниз, а він несподівано для самого себе пішов за нею.

— Нам трохи це... по дорозі... — почувла дівчина ззаду белькотіння й обернулася.

Він наздогнав її.

— А звідки знаєш, як мене звати?

— Ну, ми ж в одній школі вчимося...

— А ти в якому класі?

— У дев'ятому... — він почервонів ще дужче. Добре, що вже стемніло.

— А... я, здається, колись бачила тебе. Ти на якому інструменті граєш?

— На гітарі, — це вийшло уже веселіше. — Мене звати Вітьок.

«Господи, чому ж Вітьок? У нього таке гарне ім'я, єдине, що є у нього гарного. Чому ж Вітьок? Не вистачало ще — Рудий...»

— Тобто Віктор, — виправився він. — А знаєш, мені дуже сподобалось, як ти грала... «Аве Марію».

— Якраз і не вдалося, — зітхнула дівчина. — Я завжди перехвилююся перед концертом, і тоді погано виходить.

— А зовні не помітно, що ти хвилюєшся, — майже вигукнув Вітя.

— А... а ти звідки знаєш? — здивувалася вона.

— Ну...

Краще крізь землю провалитися.

— Як?.. Бачу... Всі хвилюються, а ти ні...

— Гаразд, я вже прийшла, — мовила дівчина. — Ну, будь здоров... Вікторе.

— Дякую за ручку, — промимрив він у темряву вхідних дверей.

Потім стояв унізу зо півгодини, переживаючи знову і знову цю несподівану зустріч, намагаючись віднайти у згадках про неї бодай якісь позитивні для себе ознаки.